

**29 Międzynarodowa Konferencja
Kartograficzna – Tokio,
15–20 lipca 2019 r.**

Między 15 a 20 lipca 2019 r. toczyły się obrady 29 Międzynarodowej Konferencji Kartograficznej w Tokio (*The 29th International Cartographic Conference – ICC*). Wydarzenie to odbywa się co dwa lata od 1962 r., gromadząc kartografów i geoinformatyków z całego świata. W 2019 r. za organizację konferencji odpowiedzialne były jednostki kartograficzne z szeregu japońskich uniwersytetów, przygotowujące ją we współpracy z Międzynarodową Asocjacją Kartograficzną (International Cartographic Association – ICA). Wzięło w niej udział 950 uczestników z ponad 75 państw, którzy wygłosili w sumie 750 referatów w 150 sesjach rozdzielonych

na 44 wątki tematyczne. Większość sesji organizowana była przez komisje działające przy ICA.

W niniejszym sprawozdaniu chcielibyśmy omówić sesje przygotowane przez komisję Cartographic Heritage into the Digital, będącą katalizatorem prac związanych z szeroko rozumianym wykorzystywaniem w kartografii historycznej cyfrowych metod i narzędzi badawczych. Szczególny nacisk kładziony jest przez tę komisję na udostępnianie dziedzictwa kartograficznego, tj. map dawnych, wszystkim podmiotom zainteresowanym wykorzystaniem cyfrowej infrastruktury. W ramach prac komisji organizowane są nie tylko sesje na ICC, ale także roczne konferencje „*Digital Approaches to Cartographic Heritage*”¹ oraz warsztaty. Podczas ubiegłorocznej konferencji w ramach przygotowywanej przez komisję sesji wydzielono cztery panele tematyczne, dotyczące georeferencji dawnych map, zbiorów kartograficznych w bibliotekach, rozwiązań aplikacyjnych oraz problemu danych pozyskiwanych z dawnej kartografii.

Pierwsza, otwierająca obrady sesja składała się z dwóch referatów. Mátyás Gede, który został wybrany nowym przewodniczącym komisji w miejsce Evangelosa Livieratosa, opowiedział o opracowanej przez siebie aplikacji, która służy do georeferencji map dawnych oraz geokodowania pochodzących z nich danych przestrzennych. Występująca po nim Lili Jiang opisała natomiast metody georeferencji średniowiecznych map chińskich.

Kolejna sesja poświęcona była metodom i sposobom gromadzenia oraz przechowywania map i danych kartograficznych w bibliotekach. Referat Magnusa Heitzlera i Lorenza Hurniego dotyczył zastosowań uczenia maszynowego do pozyskiwania danych wektorowych z map dawnych oraz budowania na ich podstawie bazy danych

dostępnej dla szerokiego grona badaczy. Następnie Marta Kuźma i Albina Mościcka opowiedziały o dostępności zbiorów map topograficznych w Bibliotece Narodowej w aspekcie metadanych. W ostatnim referacie tej sesji Angeliki Tsorlini przedstawiła projekt mający na celu udostępnienie materiałów kartograficznych zgromadzonych w bibliotece Uniwersytetu Arystotelesa w Salonikach (AUTH).

W sesji dotyczącej rozwiązań aplikacyjnych wygłoszone zostały trzy referaty. Tomasz Panecki przedstawił cyfrową edycję topograficznej mapy Wielkopolski, tzw. mapy Gaula i Raczyńskiego. Następnie zespół autorów z Czech (Jiří Cajthaml, Darina Kratochvílová i Tomáš Janata) przybliżył problematykę narzędzi i metod wykorzystanych do opracowania trójwymiarowego modelu Wełtawy sprzed regulacji rzeki, wykorzystując do tego automatyczną wektoryzację dawnych map topograficznych. Tematem referatu Dariusza Lorka była natomiast wykorzystująca techniki 3D multimedialna wizualizacja zmian krajobrazu przedindustrialnego na przykładzie Kórnika w Wielkopolsce.

Ostatnia sesja poświęcona została problemowi zarządzania danymi w dziedzictwie kartograficznym z naciskiem na sieci semantyczne. W pierwszym referacie Albina Mościcka i Agnieszka Zwirowicz-Rutkowska przyjrzały się modelowi danych Europeana w kontekście jego przydatności do formalnego opisywania map i innych zabytków kartograficznych. Nathan Piekielek przedstawił problem cyfrowego obrabiania zdjęć lotniczych w zbiorach bibliotecznych: katalogowania, georeferencji i tagowania treści. O znaczeniu *Linked Open Data* w zarządzaniu dziedzictwem kartograficznym mówiły Kimberly Durante, Emily Prince, a autor ostatniego referatu, Igor Drecki, omówił nowozelandzką platformę internetową „Geodata Hub” służącą do przechowywania i udostępniania danych topograficznych tego kraju.

¹ Sprawozdania z tych konferencji publikowane są w roczniku „*Studia Geohistorica*”.

Tematyka referatów wygłoszonych na konferencji dotyczyła szeroko rozumianego dziedzictwa kartograficznego, ale była bardzo różnorodna: od podejść teoretycznych, związanych z badaniem dawnych map przy użyciu cyfrowych narzędzi i metod, a także refleksji nad modelami danych służących opisywaniu zasobów dawnej kartografii, po bardzo aplikacyjne rozwiązania, jak cyfrowe edycje map,

geowizualizacje czy geoportale. Kolejna, 30 Międzynarodowa Konferencja Kartograficzna odbędzie się w 2021 r. we Florencji, a jesienią 2020 w Klużu-Napoce w Rumunii – następna konferencja z cyklu „*Digital Approaches to Cartographic Heritage*”.

Katarzyna Słomska, Tomasz Panecki
(Warszawa)